

og jeg har holdt mig til den, bl. a. ogsaa, fordi det var den behageligste for den nuværende Udenrigsminister. Det var selvfølgelig det behageligste for ham, at det var gaaet saaledes til, at „Berlingske Tidende“ var gaaet til ham for at afæske ham en Udtalelse, og han har svaret: Jeg maa vente, jeg maa tænke over det, jeg maa gøre det skriftligt. Det var selvfølgelig den behageligste Fremstilling for Udenrigsministeren, og den har jeg netop valgt, fordi jeg ikke paa nogen Maade vilde gøre Uret mod ham.

Nu kommer „Berlingske Tidende“ i Dag og siger, at det er gaaet saaledes til — jeg maa her citere „Berlingske Tidende“, for det er et meget vigtigt Dokument i hele Cold-Affæren. Man siger altsaa først, at jeg ved unøjagtig Fremstilling har ladet Grosserer Meyer sige lige det modsatte af, hvad han virkelig sagde, og at jeg deraf har udledet en Sigtelse mod „Berlingske Tidende“; der er ikke et Ord rigtigt i dette, det er fuldkommen taaget Tale, jeg har ikke ladet Grosserer Meyer sige det modsatte af, hvad han har sagt, jeg har ikke rettet den fjerneste Sigtelse mod „Berlingske Tidende“; det er Omsvøb, ulden Tale, uforstaaeligt alt sammen. Men derefter siger „Berlingske Tidende“: „Berlingske Tidende“ forlanger nu som i 1916 at blive troet paa sine Redaktørers Ord om, at Direktør Colds Artikel fremkom uden Opfordring fra Redaktionens Side, og uden at Redaktionen vidste eller kunde vide noget om dens Fremkomst, at den, indtil den gaves i Trykken, kun kendtes af Redaktørerne Gulmann og Poulsen, og at ingen af dem ejede, købte, solgte, end sige baissede, Aktier i D. F. D. S.“

Jeg tager dette til Efterretning; jeg bøjer mig fuldstændig derfor. Jeg har heller aldrig sigtet hverken Redaktør Gulmann eller Redaktør Svann Poulsen for eller ment om nogen af dem i mit Inderste, at de havde gjort sig skyldige i Misbrug af denne Erklæring. Nu siger de her, at de har ikke røbet den for nogen; ingen af dem har gjort det. Saa er der altsaa kun een Mand, der kan have røbet den, saaledes at den efter Grosserer Meyers Vidnesbyrd var kendt paa Børsen allerede om Mandagen den 10. Juli. Der er kun een Mand, der kan have gjort det, nemlig selve Direktør Cold.

Dette stiller hele Sagen i en højst ejendommeligt Belysning, og deri ligger et meget skærpene Moment. For første Gang foreligger der her offentligt fra et stort konservativt Blad en indirekte, men meget bestemt Sigtelse mod Direktør Cold for, at han inden dette Interviews Offentliggørelse

har ladet andre faa Kendskab om, at det vilde fremkomme. At det er blevet misbragt af „Berlingske Tidende“s Børsmedarbejder, ved vi jo alle — jeg antager selvfølgelig, at dette er sket, uden at hverken Redaktør Gulmann eller Redaktør Poulsen eller „Berlingske Tidende“s Forretningsfører Hr. Henius havde mindste Kendskab dertil; men det er vitterligt, at „Berlingske Tidende“s Børsmedarbejder fra Februar til 16. Marts 1916, hvad jeg dokumenterede i Gaar, og hvad jeg er i Stand til ved Hjælp af „Berlingske Tidende“ fra Dag til Dag at dokumentere, haussede Det forenede Dampskibsselskabs Aktier, indtil Pæren anses for moden, indtil Springet, det store Spring paa 10½ Points, sker fra 15. til 16. Marts. De Herrer Glückstadt og Cold realiserer deres Aktiebeholdning og stryger den vældige Gevinst ind, og det er fra det Øjeblik, at Overretssagfører Ejnar Christensen, „Berlingske Tidende“s Børsmedarbejder, begynder at baisse, modarbejder Haussen; det kan følges Dag for Dag i „Berlingske Tidende“. Den 11. Juli sælger Overretssagfører Christensen, „Berlingske Tidende“s Børsmedarbejder, og tjener en Formue derpaa, paa Grund af sin Viden om, at dette Interview vilde fremkomme, hvilket han ikke den Gang lagde Skjul paa overfor Venner og Bekendte, da han først havde gjort Kupet og havde indrettet sig paa sin nye Levefod. Han har endvidere til en Ven — jeg kan eventuelt føre Vidne paa denne Udtalelse — udtalt, at han den Dag ikke blot selv spillede og tjente, men sagde til sine gode Venner og Bekendte, at de blot skulde gøre som han, saaledes at der er gjort flere Kup. „Politiken“ oplyser i Dag, at Omsætningen paa Børsen denne berømte eller berygtede 11. Juli i D. F. D. S. Aktier beløb sig til ikke mindre end 2⅓ Mill. Kr.; saa vældige Beløb drejer det sig om.

Her foreligger altsaa Sigtelsen mod Direktør Cold for, at han har ladet det sive ud, at der vilde komme en saadan afgørende Erklæring fra ham, og det er givet, at Erklæringen er blevet misbragt af Folk til at spekulere i Det forenede Dampskibsselskabs Aktier. Der er maaske dem, der deraf kunde slutte — jeg drager ikke denne Slutning med det Kendskab, jeg har til Sagen —, men der er sikkert dem, der kunde drage den Slutning, at Overretssagfører Ejnar Christensen, „Berlingske Tidende“s Medarbejder, var en Presseattaché for Det forenede Dampskibsselskabs Direktør; han følger nøjagtig Direktørens Bevægelser, han hausser, hvor det er Direktøren belejligt, at han hausser;